

Vluchtverhaal

De Taliban hebben zijn vader meegenomen. Zijn moeder betaalde de vlucht naar Nederland, die hij alleen ondernam. Toen Mustapha Ahmadi het huis verliet, gooide zijn moeder een emmer water achter hem aan om hem op symbolische wijze te beschermen tijdens de gevaarlijke reis die hij ging maken. Hij heeft onlangs gehoord dat zijn moeder nog in leven is. Maar of zijn vader nog leeft, weet Mustapha niet.

Wekenlang in vrachtauto's

Kijk, zo drink ik mijn thee het liefst: heet. Zo dronk ik hem thuis in Afghanistan ook. Alleen zette ik zelf nooit thee, dat deden de vrouwen in huis: mijn moeder, zussen of oma. Ik was dertien jaar toen ik mijn land ontvluchtte. Anderhalf jaar geleden was dat. Een neef van mijn moeder reed in Afghanistan met me mee. Aan de grens heb ik hem gedag gezegd. Een mensensmokkelaar heeft me de rest van de reis naar Nederland begeleid. Mijn moeder heeft de man duizenden dollars betaald voor zijn hulp. Mijn vader verdiende goed en had dat geld kunnen sparen. Wekenlang zat ik in vrachtauto's. Ik had geen flauw idee waar we naartoe reden. Ik zat in een geheime ruimte in de achterbak. Raampjes zaten er niet in. Uit een gat in de vloer kwam wat frisse lucht. Soms kreeg ik van de mensensmokkelaar brood, worst en water. Naar de wc kon ik niet; dat moest ik op een jerrycan doen die in twee stukken was gesneden.

Hulpeloos op Schiphol

Het laatste stuk naar Nederland reisde ik met het vliegtuig. Ik heb geen idee vanuit welk land ik naar Nederland vloog, dat regelde de mensensmokkelaar allemaal. Vlak voor de landing vroeg de mensensmokkelaar of hij niet op het geld zou passen dat ik had gekregen om de eerste tijd in het nieuwe land te kunnen leven. Het was veel geld, wel een paar duizend dollar. De man stopte het geld in zijn jasje en zorgde ervoor dat hij mij op Schiphol van zich afschudde. Ik probeerde de man nog te vinden, maar dat lukte niet. Nogal hulpeloos liep ik op Schiphol rond, tot ik de plaats ontdekte waar iedereen zijn paspoort moet laten zien. Daarvandaan werd ik door de marechaussee meegenomen. Ik kon mijn verhaal vertellen en werd in een taxi naar een aanmeldcentrum gebracht, waar ik asiel heb aangevraagd.

Oorlog in Afghanistan

Ik ben gevlucht omdat er oorlog is in Afghanistan. De Taliban zijn moslimstrijders die willen dat heel Afghanistan hun regels naleeft. Vrouwen moeten volgens die regels een burqa dragen. Dat is een gewaad waarbij het hele lichaam bedekt is, met alleen een opening om doorheen te kijken. Ze mogen bovendien niet studeren of werken. Mannen moet hun baard laten staan. Een kort kapsel is bijvoorbeeld verboden, want daarmee kun je niet goed bidden. Toen een kapper in Afghanistan op verzoek toch zo'n kort kapsel knipte bij een jonge man, werd hij vermoord. Ook homoseksualiteit is verboden en nog een heleboel meer. Tegen de Taliban strijden een aantal groepen die soms ook tegen elkaar vechten.

Naam: Mustapha Ahmadi

Leeftijd: 15 jaar

Land van herkomst: Afghanistan

Familieleden: vader (onbekend of hij nog leeft), moeder, twee broertjes (van 3 en 4 jaar), twee zussen (van 16 en 18 jaar) wonen nog in Afghanistan.

Vluchtrede: Angst om meegenomen te worden door de Taliban

Vluchtweg: over land in vrachtauto's en per vliegtuig

In Nederland: 1,5 jaar

Ik woonde in een plaats in het Noorden van Afghanistan: Mazar-e-Sharif. De Taliban vielen Mazar-e-Sharif aan, omdat ze die stad nog niet in hun macht hadden. De gevechten in mijn stad waren verschrikkelijk. Drie weken achter elkaar werd er gevochten. Ik mocht van mijn moeder het huis niet uit. We hadden olie en rijst gehamsterd, maar soms waren de voedselvoorraden op. Dan rende mijn oudste neef de straat op om ergens iets te eten te vinden. Soms keek ik stiekem uit het raam. Eigenlijk mocht dat niet van mijn moeder. Dan zag ik heel nare dingen. Ik zag dode mensen op straat die door niemand begraven werden, omdat iedereen bang was ook vermoord te worden als ze het dode lichaam zouden ophalen. En ik zag strijders van de Taliban op de daken, met grote geweren. Soms waren die soldaten maar 14 of 15 jaar oud. Maar net iets ouder dan ik! Moet je je voorstellen. In die tijd zijn er duizenden mensen vermoord.

Gevaarlijke reis

Heel vroeg in de morgen, een paar weken nadat mijn vader is meegenomen, ben ik vertrokken. Ik weet het nog precies, de elektriciteit was uitgevallen, de zon was nog niet op. In het donker heb ik mijn moeder, mijn oma, mijn zussen en broertjes gekust. Het was heel naar; ik wist dat ik ze nooit meer zou zien. Ik voelde dat hun wangen nat waren, maar ik hoorde hen niet huilen. Toen ik de voordeur uitliep, heeft mijn moeder een emmer water achter me aan gegooid. Dat is een gewoonte in Afghanistan: de mensen geloven dat het ervoor zorgt dat mensen die een gevaarlijke reis gaan maken, veilig aankomen.

Keurig aan mijn huiswerk

Ik kwam in het aanmeldcentrum op Schiphol terecht. Met meer dan twintig mensen sliep ik een nacht in een grote ruimte, in stapelbedden. Daarna werd ik naar een asielzoekerscentrum gebracht. In het centrum wonen drie neven van mij. Zij zijn eerder uit Afghanistan gevlucht en hebben inmiddels allemaal een verblijfsvergunning. Ik ga vaak bij hen op bezoek. Wij zijn allemaal moslim en bidden twee of drie keer per dag. Ik heb eerst de Internationale Schakelklas gedaan. Van iedereen krijg ik complimenten dat ik zo goed Nederlands spreek. Daar ben ik eigenlijk best trots op. Nu zit ik in de brugklas van een havo/vwo-school. Het gaat goed in de brugklas, ik zit iedere dag keurig aan mijn huiswerk. Ik hoop dat ik naar vwo kan.

Nachtmerries

Begrijp me goed, ik ben er blij met de gastvrijheid hier, maar ik denk vaak terug aan Afghanistan. Het leven was daar goed, zolang er maar niet gevochten werd en ik naar school kon gaan.

Een paar weken geleden kreeg ik bericht van een familielid. Voor het eerst. Goh, wat was ik blij! Ze zijn nog in leven. Ze zijn alles kwijt, maar ze leven nog ...